

Camilla Läckberg

Cioplitorul în piatră

Traducere din suedeză și note
de Simona Tențea

Capitolul 1

Pescuitul de homari nu mai era ca odinioară. Pe vremuri, crustaceele păcurii erau capturate de bărbați vrednici, pescari de meserie. Acum, vizitatorii din timpul verii petreceau câte o săptămână la pescuit de homari, din pur amuzament. Și nici măcar nu se conformau regulamentului. De-a lungul anilor, văzuse întâmplându-se asta de nenumărate ori. Perii folosite pentru a îndepărta discret icrele vizibile, făcând ca pescuitul să pară legal, ori braconaj din coșurile altor pescari. Unii chiar plonjau în apă și furau homarii direct din coșuri. Uneori se întreba cum avea să se încheie totul sau dacă mai rămăsese vreun dram de onoare printre pescarii de homari. Ba chiar se întâmplase ca o dată, în loc de un număr neștiut de homari ce fuseseră furați, să găsească în coșul scos la suprafață o sticlă de coniac. Cel puțin hoțul acela avusese un pic de onoare sau măcar un simț al umorului.

Frans Bengtsson oftă adânc, trăgându-și în sus coșurile, însă față i se lumină atunci când văzu în primul coș doi homari nemaiomeniți. Avea ochiul format pentru porțiunile în care tindeau să se adune crustaceele și, pe lângă asta, găsise și câteva locuri preferate,

unde coșurile puteau fi aşezate, cu același noroc, an după an.

După trei aruncări, strânsese un morman acceptabil de vietăți valoroase. Nu prea înțelegea de ce era nevoie de asemenea prețuri exorbitante. Nu că n-ar fi fost apetisanți, însă, dacă ar fi avut de ales, el ar fi preferat heringul la cină. Era mai gustos și mai convenabil ca preț. Dar în perioada aceea a anului, câștigurile din pescuitul de homari reprezentau un supliment cum nu se putea de bine-venit pe lângă pensia lui.

Ultimul coș părea să se fi împotmolit, iar el își propti piciorul de balustrada ambarcațiunii pentru a avea mai multă stabilitate în încercarea de a-l scoate cu forță. Simți cum juvelnicul începu să se clintească ușurel și speră să nu fie deteriorat. Privi peste balustrada vechii sale *snipa** din lemn, spre a-i evalua starea. Însă altceva își făcu apariția. O mâna albă despici suprafața agitată a apei, părând, pentru o clipă, să arate înspre văzduh.

Primul său instinct fu de-a scăpa din mâna frânghia, pentru ca indiferent ce plutea către suprafață să se facă din nou nevăzut, în adâncuri, alături de coșul pentru homari. Însă judecata sa preluă conducerea, iar bărbatul începu din nou să tragă de frânghia cu care era legat coșul. Trupul său încă dădea dovadă de multă vigoare, ceea ce-i era de mare ajutor. Fu nevoie să tragă cu toată forța pentru a putea sălta peste balustradă descoperirea macabru. Nu se pierdu cu firea decât atunci când trupul livid, nefinsuflăt, se prăvăli pe punte, cu o bufnitură surdă. Scose din mare un copil. O fată, cu părul lung lipit de chip

* Barcă suedeze, de mici dimensiuni.

și cu buze la fel de albastre precum ochii care priveau nemișcați către cer.

Bengtsson se aplecă peste balustradă și vomă.

Patrik era mai extenuat decât și-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi. Toate iluziile sale conform cărora bebelușii dormeau mult fuseseră în întregime spulberate în ultimele două luni. Își trecu mâinile prin părul scurt, săten, însă nu izbuti decât să-l facă să arate și mai ciufulit. și dacă avea impresia că *el* era obosit, nici nu își putea imagina cum trebuia să se simtă Erica. Măcar el nu era nevoie să se tot trezească în timpul nopții, pentru a alăptă. În plus, era chiar îngrijorat din cauza ei. Nu își putea aminti să o fi văzut râzând de când se întorsese acasă de la maternitate, iar sub ochi avea cearcăne adânci. Dimineața, când vedea expresia disperată a Ericăi, îi era greu să plece de lângă ea și de lângă Maia. Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că simțea o ușurare imensă atunci când putea pleca în trombă spre familiară sa lume adultă. O iubea pe Maia mai presus de orice, însă aducerea unui bebeluș în căminul lor fusese precum pășirea într-o lume străină, necunoscută, în care tot felul de griji noi pândeau la fiecare colț. De ce nu doarme? De ce țipă? Îi e prea cald? Prea frig? Ce-i cu petele acelea stranii de pe pielea ei? Măcar huliganii adulți erau ceva cu care era familiarizat, ceva căruia știa să-i facă față.

Privi cu ochii pierduți spre hârtiile aflate dinaintea lui, apoi încercă să-și înlăture păienjenișul din minte, îndeajuns cât aceasta să-i funcționeze în continuare. Aproape că sări de pe scaun când telefonul începu să sună și doar după al treilea apel reuși să-și vină în fire și să ridice receptorul.

— Patrik Hedström.

Zece minute mai târziu, își însfăcă haina dintr-un cărlig de lângă ușă, o zbughi spre biroul lui Martin Molin și spuse:

— Martin, un bătrân care își ridică juvelnicile pentru homari, un anume Frans Bengtsson, zice că a scos la iveală un cadavru.

— Prin ce zonă? replică Martin, confuz.

Tragica veste curmă apatia dimineții de luni din secția de poliție Tanumshede.

— Undeva pe lângă Fjällbacka. E ancorat în debarcaderul de lângă Piața Ingrid Bergman. Trebuie să ne mișcăm. Ambulanța e pe drum.

Lui Martin nu fu nevoie să i se spună de două ori. Își luă și el haina pentru a înfrunta frigul aprig al lui octombrie, apoi îl urmă pe Patrik afară, spre mașină. Călătoria până la Fjällbacka dură puțin, iar atunci când mașina se înclină la limită, în curbele abrupte, Martin fu nevoit să apuce tensionat mânerul aflat deasupra ușii.

— E un accident de încă? întrebă Martin.

— De unde naiba să știu? spuse Patrik, regretând instantaneu faptul că se răstise la Martin. Scuze — n-am dormit destul.

— E-n regulă, zise Martin.

Amintindu-și cât de frânt păruse Patrik în ultimele săptămâni, era cum nu se poate mai dispus să-l ierte.

— Tot ce știm e că a fost găsită în urmă cu o oră. După spusele bătrânlui, nu parea să fi stat mult timp în apă. Vom vedea noi imediat, spuse Patrik, în timp ce străbateau Galärbacken, înspre debarcader, unde stătea ancoreată o snipa din lemn.

— Ai spus cumva „găsită”?

— Da, e fată, o copilă.

— Of, la naiba! zise Martin, dorind să-și fi ascultat primul instinct și să fi rămas în pat, alături de Pia, în loc să fi venit la muncă în dimineața aceea.

Parcară la Café Bryggan și se grăbiră spre barcă. În mod surprinzător, nimeni încă nu observase cele întâmpilate, aşa că nu era nevoie să împrăștie obișnuinții gură-cască.

— Fata e întinsă acolo, în barcă, spuse bătrânlul care veni să-i întâmpine. N-am vrut să-o ating mai mult decât era nevoie.

Lui Patrik nu-i fu greu să recunoască paloarea de pe chipul bărbatului. Era la fel cu cea pe care o căpăta propria sa fată atunci când trebuia să privească un trup neînsuflătit.

— Unde anume ați scos-o din apă? întrebă Patrik, folosindu-se de întrebare pentru a amâna timp de câteva secunde confruntarea cu fata decedată. Nicăieri nu o văzuse și deja stomacul i se strângea de neliniște.

— În larg, pe lângă Porsholmen. În partea sudică a insulei. Se încurcase în plasa de la al cincilea juvelnic pe care l-am tras afară. Altminteri ar fi trecut multă vreme până să-o găsim. Poate niciodată, dacă ar fi purtat-o cu renții în larg.

Patrik nu fu surprins că Bengtsson cunoștea schimbările pe care le suferea un cadavru sub acțiunea apelor. Toți veteranii știau că un corp se scufunda mai întâi, după care ieșea încet la suprafață, odată ce se umplea cu gaze, până când, într-un final, după ce mai trecea o vreme, se scufunda înapoi în adâncuri. În vremurile demult apuse, începutul reprezentase un adevarat risc pentru un pescar și cu siguranță că Bengtsson mai ieșise până atunci în larg, în căutarea unor victime nefericite.

Ca pentru a-i confirma bănuiala, pescarul de homari

Respusă: tru oameni și cărți

— N-are cum să fi stat acolo de prea mult timp. Încă nu începuse să plutească.

Patrik încuviință din cap.

— Ați spus asta când ați sunat să raportați. Ei bine, bănuiesc c-ar trebui să aruncăm o privire.

Martin și Patrik merseră încet spre capătul debarcaderului, unde stătea ancorată barca. Abia când ajunseră mai aproape reușiră să vadă suficient de bine peste balustradă, cât să-și dea seama ce anume se afla întins pe puncte. Fata aterizase pe spate atunci când bătrânul o trăsese în barcă, iar părul ud și încâlcit îi acoperea cea mai mare parte a feței.

— A sosit ambulanța, spuse Patrik.

Martin dădu abia perceptibil din cap. Pistruii și părul său blond-roșcat erau cu câteva nuanțe mai roșietici, prin comparație cu fața palidă, iar bărbatul se strădui să-și stăpânească senzația de greață.

Vremea mohorâtă și rafalele de vânt care se stârniseră creau un cadru terifiant. Patrik făcu semn cu mâna echipei de la ambulanță, care nu părea grăbită să descase targa din vehicul și s-o aducă spre ei.

— Accident de înc? întrebă privind spre barcă unul din cei doi medici de urgență.

— Așa pare, răspunse Patrik. Însă medicul legist va trebui să decidă asta. În orice caz, nu aveți ce să-i faceți, în afară de-a o transporta.

— Da, am înțeles asta, spuse bărbatul. Vom începe prin a o ridica pe targă.

Patrik încuviință. Întotdeauna considerase că situațiile în care copiii cădeau victime nenorocirilor erau cele

mai cumplite lucruri cu care un polițist se putea confrunta în meseria lui. Odată cu nașterea Maiei, disconfortul pe care-l resimțea păruse a fi crescut înmiit. Îl dorea sufletul în momentul acela, gândindu-se la sarcina care îi aștepta. De îndată ce fata avea să fie identificată, se vedeaau nevoiți să distrugă viețile părinților acesteia.

Medicii săriseră în barcă. O luară pe fată cu grija și o ridică pe debarcader. Părul ud și roșu i se răsfiră pe ponton, precum un evantai în jurul chipului livid, iar ochii săi sticloși păreau să urmărească norii plumburii, goniți de vânt.

La început, Patrik se întoarse cu spatele, apoi însă privi șovăitor în jos, către fată. O gheară rece îi încleștează sufletul.

— O, nu, nu, Dumnezeule mare!

Martin îl privi însăpmântat. După care începu să înțeleagă ce voia să spună Patrik.

— Știi cine e?

Patrik dădu din cap, fără a spune vreun cuvânt.

Strömstad, 1923

Agnes nu ar fi îndrăznit vreodată să afirme asta cu voce tare, însă uneori i se părea un noroc faptul că mama ei murise după ce o născuse. În felul acela, nu îl împărțise pe tata cu nimeni și, având în vedere cele auzite cu privire la mama ei, nu ar fi fost în stare să o joace pe degete la fel de ușor. Dar tata nu avea inima de a-i refuza vreun lucru ficei sale orfane de mamă. Agnes era perfect conștientă de asta și o exploata la maximum. Anumiți prieteni și rude bine-intenționate încercaseră să-i atragă atenția tatălui ei asupra acestui fapt, însă chiar dacă el ar fi făcut niște încercări șovăitoare de a-și refuza odorul, mai devreme sau mai târziu, fetișoara ei drăgălașă ar fi ieșit învingătoare. Ochii ei mari puteau fi atât de repede năpădiți de lacrimi fierbinți, care i se prelingeau pe obrajii. Când se ajungea acolo, inima lui se înmuia și, de obicei, fata primea ceea ce își dorea.

Drept rezultat, în momentul acela, la vîrsta de nouăsprezece ani, era din cale-afară de răsfățată. Mulți oameni care o cunoșcuseră de-a lungul anilor s-ar fi aventurat să afirme că avea o latură destul de răutăcioasă. Cu precădere fetele îndrăzneau să spună asta. Agnes descoperise că băieții rareori priveau mai departe de chipul său frumos, de ochii mari și de

părul lung și des — toate astea îl făcuseră și pe tatăl ei să-i ofere orice își dorise.

Vila lor din Strömstad era una dintre cele mai impunătoare din oraș. Stătea semeată pe deal, cu vedere înspre apă. Fusese achitată în parte cu averea moștenită de mama ei, iar apoi cu banii pe care tatăl îi câștigase din afacerile cu granit. La un moment dat, el se aflase la un pas de-a pierde totul, în timpul grevei din 1914, când cioplitorii în piatră se răsculaseră împotriva marilor companii. Însă ordinea fusese restabilită într-un final; după război, afacerea înflorise din nou. În mod special, cariera din Krokstrand aflată în afara orașului Strömstad începuse să obțină profituri mari, făcând livrări cu precădere în Franță.

Lui Agnes nu îi păsa prea mult de unde veneau banii. Se născuse bogată și trăise mereu precum oamenii avuți. Nu conta dacă banii erau moșteniți sau câștigați, atâtă vreme cât își putea cumpăra bijuterii și haine frumoase. Era conștientă că nu toată lumea îi împărtășea punctul de vedere. Părintii mamei sale fuseseră oripilați atunci când fiica lor se căsătorise cu tatăl lui Agnes. Averea bărbatului era proaspăt dobândită, iar părinții lui fuseseră oameni săraci. Nu își găseau locul la dineuri importante; erau invitați doar în lipsa tuturor celor care nu faceau parte din familie. Până și întrunurile acelea erau stânjenitoare. Bieții de ei nu aveau habar cum să se comporte în saloanele alese, iar contribuțiile lor la conversație erau deznađăjduitor de sărace. Bunicii lui Agnes din partea mamei nu înțeleseră niciodată ce văzuse fiica lor la August Stjernkvist sau mai degrabă Persson, care fusese numele lui de familie, la naștere. Încercarea sa de a urca pe scara socială prin simpla modificare a numelui nu era ceva cu care să-i fi putut prosti pe ei. Erau însă fermecăți de nepoata lor și concuraseră cu tatăl fetei în

a o răsfăța pe Agnes, după ce mama acesteia murise subit la naștere.

— Scumpo, plec până la birou.

Agnes se întoarse când tatăl ei intră în cameră. Mai cu seamă pentru că știa cât de fermecătoare era, așezată acolo și cântând la pianul cel mare, aflat în fața ferestrei. Muzicalitatea nu era punctul ei forte. În ciuda lecțiilor scumpe de pian pe care le luase încă din copilărie, nu reușea să interpreteze decât acceptabil partitura aflată pe suportul din fața sa.

— Tată, te-ai gândit la rochia pe care îți-am arătat-o zilele trecute?

Îi aruncă o privire stăruitoare și văzu că în sufletul bărbatului se dădea, ca de fiecare dată, o luptă între dorința de-a refuza și neputința de-a o face.

— Draga mea, abia ce îți-am cumpărat o rochie nouă în Oslo...

— Dar, tată, avea căptușeala matlasată. Doar nu te aştepți să port o rochie cu căptușeala matlasată la petrecerea de sămbătă, când afară e aşa de cald, nu?

Îi aruncă o căutătură încrustată și-i așteptă reacția. Dacă, în mod neobișnuit, urma să opună mai multă rezistență, Agnes avea să fie nevoie să apeleze la stratagema cu tremurul buzei, iar dacă asta n-ar fi ajutat, ei bine, câteva lacrimi ar fi dat rezultate, ca de obicei. Însă în ziua aceea tatăl său părea obosit, aşa că fata nu consideră că avea să necesite mai mult efort din partea ei. Avu dreptate, ca în totdeauna.

— Bine, atunci dă fuga mâine până la magazin și comand-o. Dar într-o zi ai să-i scoți peri albi bătrânlui tău tată.

Dădu din cap, însă nu se putu abține să nu zâmbească în clipa în care fata țopăi până la el și-l sărută pe obraz.

— Acum uite ce e, spuse el, ar trebui să stai și să-ți exercezi gamele. S-ar putea să te rog să-mi cântă un pic sâmbătă, așa că ar fi bine să fii pregătită.

Mulțumită, Agnes se așeză înapoi pe bancheta pianului și începu să exerceze, ascultătoare. Deja își putea imagina scenă. Privirile tuturor aveau să fie ațintite asupra ei, în vreme ce se afla în fața pianului, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, îmbrăcată cu noua sa rochie roșie.